

Dansk Lokomotivtidende.

Organ for Dansk Lokomotivfører- og Lokomotivfyrbøder-Forening.

Redaktør: Lokomotivfører L. Mauritzen, Fredericia.

Nr. 13.

1. Juli 1902.

2. Aargang.

Betragtninger

over

alm. Retsregler og Lokomotivpersonalets retslige Stilling.

Den retslige Stilling saavel for det enkelte Individ som for hele Klasser af Befolkningen er gennem Aarene undergaaet de betydeligste Forandringer, og vi kan ved at sammenligne de forskellige Folkeslag hurtig blive klar over, at jo dybere Oplysningen er trængt ind i alle Samfundslag, des større gør Retsbevidstheden og dermed Ansvarsfølelsen sig gældende ogsaa hos det enkelte Individ, det være sig som Medborger af hele velordnede Samfund eller som Indehaver af enkelte særlig udsatte Stillinger. Man behøver ikke at gaa meget langt tilbage i Historien for at træffe paa Retstilstande, hvor Retten sad i Herremandens Pisk eller i vilkaarlige Laugsbestemmelser, hvor den menige Mands Retsbegreb endnu slumrede, hvorfor denne stod uforstaaende overfor sit eget Menneskeværd. Men som Tiderne gik og Oplysningen trængte ind i alle Samfundslag, vaagnede ogsaa Retsbevidstheden, og det enkelte Individ følte mere og mere sit eget Menneskeværd, hvorfor det blev en bydende Nødvendighed at formulere humanere og mere menneskeværdige Retsregler. Man saa sig nødsaget til at gaa fra Inkquisitionens hemmelighedsfulde Afhøringer over til mere aabenbare, delvis offentlige Retsforhandlinger, hvor der ikke alene gaves den Anklagede en Anklager (tidligere var denne i mange Tilfælde ogsaa Dømmer), men ogsaa en Forsvarer. Men Tiderne gaar ustandselig frem med sin Oplysning og sine Krav, ikke mindst til vor Retspleje. Der var derfor ogsaa i den nu afsluttede Rigsdagssamling fremsat Forslag til Ordning af Retsvæsenet. Disse er helt igennem byggede paa et hidindtil ukendt Husmanitetsgrundlag. Hvis man nu tror, at dette humanere

Grundlag, paa hvilket vor borgerlige Strafferetspleje søges bygget, er naaet uden Ofre, fejler man grundigt. Der er gjort mange og store Fejltagelser, forinden Erfaringen overbeviste Magthaverne om, hvad Tidernes ubønhørlige Krav fordrede. Det, der i første Række har fremtvunget dette humanere Retsbegreb, er Hensynet til Bevidstheden i de bredere Lag om Domsmagtens Ufejlbarelighed; thi gennemsyres Samfundet først af Mistro til sine Dommere, da staar kun den brutale Magt tilbage; men Brydningen af denne vil kun være et Tidsspørgsmaal, og ingen Magt vil kunne standse Tidernes retfærdige Krav, hvorfor der maatte humanere Retsregler til for at fastholde Bevidstheden om Dommernes Ukrænkelighed og Dommernes Retfærdighed.

Foruden saadanne for hele og store Samfund givne Retsregler, har det ogsaa været nødvendigt at give bestemte Regler for mindre Samfund, saasom Etater, Institutioner etc. I disse Regler findes der ofte ligesaa alvorlige Straffebestemmelser som de, der efter Forholdene findes i den borgerlige Strafferetspleje. Forholdet er jo ofte det, at naar en eller anden, der er underkastet disse Regler, falder i Unaade, kvitteres dette med en Antegning paa Vedkommendes Konduiteliste, det vil sige, at den paagældende, uden at der gives ham Lejlighed til at forsvare sig, er hjemfalden til en Livsstraf eller i hvert Fald en Straf, der er effektiv, saalænge den paagældende er i samme Etats Tjeneste, og til Tider langt derud over.

Man maa gaa langt tilbage i vor borgerlige Strafferetspleje for at finde noget Sidestykke til en saadan inkvisitorisk Straffemaade. At en saadan kan anvendes i det 20de Aarhundrede og gennemgaaende anvendes med Held, tyder paa, at Fortidens Trællesind endnu ikke er helt udryddet, men at kun Midlerne er skiftede, idet man forhen gennem korporlig Revselse og lignende

brutale Midler opnaaede sin Hensigt med det enkelte Individ, medens man i vor oplyste og frisindede Nutid indenfor de smaa Samfund opnaar Hensigten ved at stille Delinkventen, der meget ofte ikke er sig nogen Brøde bevidst, Eksistensfortabelse eller Eksistensforringelse i Udsigt. At Nutidens Magtmidler i Brutalitet staar fuldt ud paa Højde med Fortidens, er en Kendsgerning for den, der har været saa uheldig paa en eller anden Maade at udsætte sig for sin Herres Vrede. Det maa derfor staa ethvert rettænkende Menneske klart, at slig en hemmelig Straffemaade er for fristende for Udøveren til, at den blot tilnærmelsesvis kan blive retfærdig. Det er overalt i de civiliserede Stater erkendt, at man ved en Afstraffelse ikke tilsigter en Gengældelse eller Hævn, men at Hensigten med Straffen skal være at forbedre Individet og derved forhindre Gentagelser af begaaede Brud paa givne Regler. Naar dette danner en Grundregel paa det hele og store Samfund, hvor meget mere skulde denne Opfattelse da ikke gøre sig gældende i vore smaa Samfund, hvor der aldrig kan blive Tale om at fælde Dom over virkelige Forbrydere, men kun over saadanne Forseelser, der begaaes uden Overlæg og meget ofte fremtvinges af Forhold, hvorover den paagældende ikke er Herre. Naar der alligevel stiltiende fældes Domme, der gennem Tilbageholdelse i Anciennitet etc. kuldkafter alle pekuniære Beregninger af den som oftest i Forvejen knapt tilmaalte Løn, kan disse ikke gøre Fordring paa at kaldes retfærdige, da de betyder en Eksistensforringelse, der som oftest mindst rammer den paagældende selv, men derimod haardest rammer dennes Omgivelser; derfor burde et saa forældet og upaalideligt Bevismateriale, som en Konduiteliste kan være, aldrig lægges til Grundlag for en retfærdig Dommers Kendelse. Da Oplysningen og med denne Bevidstheden om Berettigelsen af Kravet »Lige

Ret for alle!« ogsaa i vore smaa Samfund stedse trænger dybere og dybere ind, vil det, tvunget af Tidernes ustandselige Udvikling, ogsaa her, for at fastholde Bevidstheden om Dommernes Ukrænkelighed og Dommernes Retfærdighed, blive nødvendigt at indføre humane og mere aabenbare og tidssvarende Straffebestemmelser; thi opgives først Hensynet til den enkeltes personlige Fordel for det heles Vel, vil Frygten for Eksistensfortabelse eller Eksistensforringelse blive af underordnet Betydning, og derved vil den inhumane Behandling selv bryde den brutale Magt, der oprettholder disse forældede Straffebestemmelser.

(Fortsættes).

En Parallel.

Spænstig som Dampen han følte sin Krop,
Da han første Gang stod paa Maskinen.
At slæbe ved Ambolt og Bænk — nej
stop!

Jeg vil hjælpe de Folk fra Minen.
Forøge Værdien af Skakternes Kul
Gennem Dampen — Ildhestens Føder.
Han aned vel ej, at han selv kun var
Nul,

Maatte lystre de andres Hod'er.

Han passed Maskinen med Omhu og Flid,
Paa den han følte sig hjemme.
Dog tidt mod hans Villie der opstod Strid,
Som lærte ham ikke at glemme
Den underordnede Stilling han bar.
Snart lød det — nu ikke for meget!
Nu spærrer jeg a', man sku tro, at det
var
Dem, som Kul og Maskinen ejed.

Han syntes, han gjorde sit bedste, og
dog —
Følte stadig han Trykket fra oven.
En Gang blev han skældt for Fæ og Skrog,
Man sku' tro, at De aldrig var vaagen.
At r o d t eller b l a a t kan bringe det til,
At man saadan med Mester skal skændes?
Han tænkte: »Naar jeg bliver Fører,
jeg vil
Lad' staa til, hvad skal bruges, skal
brændes!«

Aarene gik — vel omtrent de ti,
Da forandredes pludselig Sagen.
Nu var det Kullæmperi forbi,
Han blev »Fører« fra Nytaarsdagen.
Blikket blev stift og Ryggen blød,
Glemte var den forrige Stilling.
Han strammed sig op, der var ingen Nød,
For al Vrøvl ga' han ikke en Skilling.

Han kørte en Maaned, maaske de to,
Og blev rank som for ti Aar siden.
Han fandt, at hans Fyrbøder ikke var go',
Derfor klaged han hele Tiden.

Hør, Mester! Den Mand har vist ingen
Lyst,

Til alt skal man stadig ham drive,
Det er og bliver en stakket Trøst,
At hos mig skal han ikke blive.

Han husked' ej mer', at det tidt var
haardt,

Naar Stormen peb og tud'ed,
Han flyttede blot Styringen længere bort,
Mens »Fyrmanden« stod og lud'ed.
Hvad Fanden, Menneske, tænker De paa!
Læmp Kul frem — og pas, saa Fyret.
Da jeg var Fyrbøder, var der kun faa
som saadan sku' drives — lig Dyret.

Moralen peger slet ikke saa langt,
Der er mange Beviser for Haanden.
At høre Sandhed er ofte trangt,
Dog tidt kan den klare Aanden.
Man føler sig truffet, og det er jo alt,
Hvad der ønskes, det virker paa Hjernen.
Og Tiden er lang, ej Livet det gjaldt,
Blot vort Maal, det maa lyse som Stjernen.
Knasper.

En Protest.

Tak, Knasper, fordi Du saa dristig lod
din poetiske Aare flyde,
Teorien kan jeg ej noget imod, men Praksis
dog andet os byde.
Det vil gaa Enhver, som det er gaet ham,
Du i Versene la'r blive Fører,
Hvis Livssyn blev ændret under Ansvarets
Tryk, naar paa højre Side skal køres.
Thi det maa læres: »At Erfaring gør rig!«
— dog først maa man lære at lyde,
For ad Aare man uden Skælden og Strid
selv ret kan lære at byde.
Ej tro, at man udlært ved Ambolt og Bænk
straks Lokomotivets Gang kan styre,
Og mene, at Resten er Biting blot, naar
man først kan smøre og fyre.

Da de to paa Maskinen har fælles Maal,
har og hver sit Arbejd' at passe;
Thi kræver man Ret, maa man gøre Pligt
i saavel Over- som Underklasse.
Hvis man i den Tid, vi i den sidste staar,
stærkt føler Trykket fra oven
Og lader sig skælde for Fæ og Skrog,
eller »Man sku tro, at De aldrig var
vaagen!«
Betyder det ikke, at Uret der sker, ej
Tryk paa den mindre Bestilling,
Men kun, at et medfødt Trællesind følger
»Begge!« fra Stilling til Stilling.
Spar derfor det Løfte om at la' staa til,
naar Du selv en Gang bliver Fører,
Handl' som om Du ejed Maskine og Kul,
paa hvad Side Du end maatte køre.
Skal man prædike Moral, er det ofte ret
svært at anslaa de rigtige Strengte,

Men Enighed, Kundskab og Hjælp er
just hvad, der kan de paatalte Forhold
fortrænge,
R e d.

Protestresolution!

I Anledning af Dirigentens Udtalelser paa Generalforsamlingen i Nyborg ved Behandlingen af Punkt 10 nedlægger Struer Afdeling en kraftig Protest, idet Afdelingen mener, at slige Udtalelser udviser mindre Solidaritetsfølelse end den Opposition, som Struer Afdeling i sin Tid tilkendegav angaaende Vedtagelsen af de nye Love. Iøvrigt henholder Afdelingen sig til den af Lokf. Jespersen skrevne Artikel, som har dens fulde Sympati.

Vedtaget paa et Møde den 7. Juni.

For »Struer Afdeling«:

Vilh. Jespersen,
f. T. Formand.

* * *

Undertegnede udbeder sig herved Plads for nærværende Artikel i et af de første Numre af »Dansk Lokomotivtidende«.

I Henhold til ovenstaaende Protest-resolution skal jeg tillade mig at bemærke følgende: At »Struer Afdeling« ikke var repræsenteret paa Generalforsamlingen, mener jeg var mest beklageligt for Afdelingen, men tilsyneladende beklageligt for andre, som derved skaanedes for undertegneds Opposition. At Dirigenten opfatter Opposition som Usolidaritet er mig ufatteligt, under alle Omstændigheder findes ingen Beviser i den Retning; men selv om saa var, er det min Opfattelse, at ethvert Medlem har Ret til at indsende Forslag til Lovændringer uden selv at give Møde og uden at tage Hensyn til Afdelingen, og undertegnede har kun ifølge den Ret, og ikke som Afdelingssag, indsendt Forslaget Punkt 10.

Jeg skal ikke i nærværende Artikel diskutere Æmnet dybtgaaende, kun bemærke, at Hensigten med Forslaget var at indskrænke Administrationsudgifterne uden derved at svække Foreningens Arbejdsævne.

At et saadant Forslag kan nedstemmes med den Motivering, at Afdelingen har vist sig usolidarisk, tyder paa, at Foreningen, alias Bestyrelsen, endnu lider af Børnesygdomme. Dirigentens Malkonduite faar staa for egen Regning, kun vilde det glæde mig, om D. vilde være saa venlig at anvise, hvorledes undertegnede plus Afdelingen skal stille sig for atter at blive betragtede som solidariske.

Struer i Juni 1902.

Vilh. Jespersen.

At Foreningen endnu lider af Børnesygdomme, maa vi give den ærede Indsender Ret i; men vilde det ikke være altfor unaturligt, om vort Barn, knapt halvfjerde Aar gammel, skulde have overstaaet alle forekommende Børnesygdomme. Til Sammenligning tjener, at den tyske Lokf.-Forening var 9 Aar om at skabe en fast og enig Organisation.

Hvorfor vor ærede Bestyrelse ogsaa skal have sig et »Hip«, staaer vi ret uforstaaende overfor, idet denne paa Generalforsamlingen kun har en begrænset Stemmeret, og herudover kan den ikke udøve nogen Myndighed paa de foreliggende Forslag.

Red.

En Mindedag.

Som omtalt i Lokomotivtidende holdt Lokomotivfører Jørgensen sit 25 Aars Jubilæum den 1ste Juni 1902. Denne Dag bar for Jørgensen et meget festligt Præg. Ved Solopgang blev Jørgensen vækket ved, at et 5 Mands Orkester spillede Lokomotivfolkenes Marsch. Kl. 10 Formiddag var Jørgensen indbudt til at møde i Remissen, hvor et Lokale var dekoreret med Grønt, Flag og Skjold, sidstnævnte bar Jubilarens Navn, Ansættelses- og Jubilæums-Dato; her blev Jørgensen overrakt et Guldur med Indskription fra Kolleger og et Skrivebordsstel fra samtlige Depotarbejdere. Hele Lokalet var fyldt til sidste Plads af Lokomotivførere, Lokomotivfyrbødere og Depotarbejdere. Lokomotivfører Henningsen holdt en Tale til Jubilaren, hvori han fremdrog hans Virksomhed som Lokomotivfører og Fyrbøder. Efter at forskellige Talere havde haft Ordet og hver enkelt af de tilstedeværende havde lykønsket Jørgensen, blev der udbragt et Leve for Tiden, som svandt, og Tiden, som vil oprinde. Derefter var Festligheden til Ende i Remissen.

I den Bydel, hvor Jørgensen bor, saa man Dannebrog vaje; man spurgte ikke, i hvilken Anledning, vi vidste, at det var Jørgensens Medborgere, som hædrede ham i Anledning af hans 25-aarige Jubilæum som Lokomotivmand. I Jørgensens Hjem var der Travlhed til Stede, et Festmaaltid blev anrettet for Familien og nærmeste Venner. Under al denne Travlhed strømmede der Gaver, Gratulationer og Telegrammer ind fra den store Vennekreds, som Jørgensen har erhvervet sig. I Hjemmet talte Lokomotivfører O. Larsen i faa, men velvalgte Ord om Jørgensen som Kollega og Menneske. Det lokale Blad (Sorø Amtstidende) for den 1ste Juni indeholdt en Beretning og et Portræt af Jørgen-

sen i Dagens Anledning. Hans Tak var til alle de Ord: »det er for meget«.

Denne Mindedag vil vi ønske maa staa som en Mærkedag i hans Livshistorie og som Bevis for, at han er afholdt af alle, saavel Over- som Underordnede.

Aarhus Afdelingsmødet

d. 11. Juni 1902.

Møde vare Formanden og 15 Medlemmer.

Formanden oplæste Svar paa Andragender til Generaldirektoratet og Maskinchefen om de paa Generalforsamlingen i Nyborg vedtagne indsendte Andragender.

M. Jensen mente, at vi kunde forde Maanedsløn udbetalt den 1ste paa en Søn- eller Helligdag.

C. Andersen foreslog at vente til Afdelingens Generalforsamling i Juli med at fastsætte, om en Ansøgning til Generaldirektoratet burde indsendes, og da i saa Fald med Ønsket om Udbetaling Kl. 9 Fm.

Formanden sluttede sig hertil.

Vald. Hansen (Fyrb.) syntes, at kunde Militæretaten faa Pengene udbetalt paa Helligdage, saa maatte vi vel ogsaa kunde faa det.

Køller (Fyrb.) gjorde bekendt med, at han ude paa Ar. Ø. i 4 Dage maatte vente paa Penge begrundet paa Helligdage, og fjerde Dagen havde man paa Kontoret ingen at sende ud til Ar. Ø. med Beløbene.

Formanden paatalte derpaa den efter hans og manges Mening uretfærdige Maade, hvorpaa Mulksystemet foregik, og motiverede, at et Sparesystem nødvendigvis var heldigt, men den Maade, hvorpaa Mulkerne idømtes, maatte anses for aldeles forkastelig og uretfærdig. Til Eksempel anførte han, at en Fører i én Maaned havde brugt 30 Kg. Olie formeget, hvorfor han fik Mulkt, men næste Maaned havde han sparet 31 Kg. Olie; naar dertil kommer, at Vedkommende var i Reservekørsel og ikke kender næste Dags Kørsel før Kl. 6 Aften, da maa han være belavet paa at olieforsyne sig for flere Dage, hvad enten dette er først eller sidst paa Maaneden, ydermere fordi Ordren om, at man ikke maa tage Olie paa andre Depoter end Hjemstedet, maa overholdes.

C. Andersen udtalte, at han i 2 Maaneder havde sparet 42 Kg., men den følgende Maaned stod Regnskabet med 32 Kg. formeget, og den følgende Maaned sparet 12 Kg. Resultatet blev, at han fik Mulkt for de 32 Kg. Der

blev da indsendt en Ansøgning til Chefen om en mulig Omforandring i Mulksystemet, men man fik intet Svar.

Ovenstaaende vedtoges at henvises til Generalforsamlingen i Aarhus Afdeling den 9. Juli 1902.

Formanden foreslog at sende Lokf. Christiansen (Hammel) en Opfordring til at vedblive at virke i Foreningen som Delegeret og Afdelingens Sekretær, og bede ham undlade at nedlægge sit Mandat samt at sende ham en anerkendende Skrivelse med Tak for hans Arbejde i Foreningen.

Vald. Hansen (Fyrb.) opfordrede Forsamlingen til at bringe Afdelings-Formanden en Tak, fordi han havde bevirket, at Milepengene udbetaltes den 14. i Maaneden, naar den 15. var Helligdag, hvortil Forsamlingen sluttede sig ved at rejse sig.

Formanden takkede for den store Tillid, der vistest ham, og mindede om, at vi maatte være vor Maskinchef og Generaldirektoratet taknemlig, naar man imødegik os i rimelige Anmodninger om Lettelse i Arbejdet i vore ansvarsfulde Stillinger.

Mærkesystemets Indførelse

og

Virkemaade.

I Henhold til Generalforsamlingsbeslutning af 14. Marts 1902 om Indførelse af Mærkesystemet som Kvittering for erlagt Kontingent, fremsættes her følgende Vejledning til Underretning for d'Hrr. Medlemmer og Afdelingsbestyrelser.

Hvert Medlem erhoder en Medlemsbog, hvis Blade er rubricerede saaledes, at hvert Blad kan tjene til Optagelse af 24 Stk. Kvitteringsmærker (12 paa hver Side). Bogen forsynes med 32 Blade, saaledes at én Bog er tilstrækkelig for Medlemmet under dettes almindelige Tjenestetids Varighed.

Som Kvittering for det erlagte Kontingent erhoder Medlemmet Mærker. Disse, der er gummierede, fastklæbes i Medlemsbogen af Medlemmet selv. Hvert Mærke repræsenterer en Værdi for Medlemmet af 25 Øre, saaledes at 2 Mærker svarer til det maanedlige Kontingent.

Oplaget af Mærkerne beror hos Hovedkassereren; herfra rekvirerer Afdelingskassererne saa mange Mærker, disse anses for nødvendig efter Afdelingens Medlemsantal, paa en dertil bestemt Formular. Denne underskrives tillige af Formanden for Afdelingen. Betalingen for Mærkerne, der sættes til en

Pris af 18 Øre pr. Stk., erlægges til Hovedkassereren mod en af denne udstedt Kvittering samtidig med, at der rekvireres et nyt Parti. Afdelingskassereren tilstiller Afdelingens Repræsentant det til Medlemsantallet i Afdelingen svarende Antal Mærker. Hos Repræsentanterne kan Afdelingens Medlemmer til en Pris af 25 Øre pr. Stk. købe saa mange Mærker, de ønsker, dog saaledes, at der købes 2 Mærker til hver Maaned. Medlemmerne er selv ansvarlige for, at Mærkerne anbringes, da de kun er gyldig som Kvittering for erlagt Kontingent, naar de er fastklæbet paa Medlemsbogens Blade.

Hver Afdeling tildeles et Numer efter følgende Skala:

København H.	Afdeling Nr.	1
— G.	—	2
— Ø.	—	3
Helsingør	—	4
Roskilde	—	5
Nykøbing Falster	—	6
Kalundborg	—	7
Slagelse	—	8
Nyborg	—	9
Struer	—	10
Esbjerg	—	11
Thisted	—	12
Viborg	—	13
Aarhus	—	14
Frederikshavn	—	15
Aalborg	—	16
Skanderborg	—	17
Fredericia	—	18

Hver Afdelings Mærker ere forsynede med Afdelingens Numer, og kun de Mærker, der bærer den Afdelings Numer, hvorunder Medlemmet sorterer, ere gyldige, altsaa maa den ene Afdelings Medlemmer ikke købe en anden Afdelings Mærker, da disse Mærker er ugyldige i vedkommende Medlems Bog, fordi Køb af en anden Afdelings Mærker vil paaføre Medlemmets egen Afdeling et pekuniært Tab af 7 Ø. pr. Mærke.

Dog kan saadant Køb finde Sted og være gyldigt i 2 Tilfælde, nemlig:

1. Naar Medlemmet permanent forflyttes til en anden Afdeling og det ikke forinden har forsynet sin Bog med det Antal Mærker, der svarer til det Kontingent, der tilkommer Medlemmets forrige Afdeling til Forflyttelsesdagen. Sker Forflyttelsen ikke til den 1ste i en Maaned, men inden den 15., regnes hele Maaneden til den Afdeling, Medlemmet tiltræder. Sker Forflyttelsen til den 15. eller senere, regnes hele Maaneden til den Afdeling, Medlemmet fratræder.
2. Naar Medlemmet midlertidig forflyttes til Tjeneste (udkommanderes) under en anden Afdeling.

Kontrollen med Kontingentets Erlæggelse foregaar paa den Maade, at Afdelingskassererne inden den 20. ihvert Kvartals sidste Maaned indkalder samtlige under Afdelingen sorterende Medlemsbøger til Revision. Denne foretages af Afdelingens Kasserer og Revisorerne. Forefindes det ved denne Revision, at der mangler Mærker i nogen af Bøgerne, gives disse en Paategning herom, og saadanne Bøger kan da ikke tilbageleveres Medlemmet, forinden Køb af det til Restancen svarende Antal Mærker har fundet Sted. Findes der ved Revisionen, i Henhold til de i 1 og 2 nævnte Undtagelser, Mærker i Bøgerne, der er købt ved en anden Afdeling i den Tid, Medlemmet har staaet under bemeldte Afdeling, maa Revisionen gøre Regres hos den Afdeling, der har solgt disse Mærker, saaledes at denne refunderer Afdelingen 7 Øre pr. Mærke. Saadanne til en anden Afdelings Medlemmer solgte Mærker føres i den særlige Rubrik paa Afdelingsformularen. Uden at være i Besiddelse af Bogen, kan Medlemmet ikke gøre sin Medlemsret gældende. Naar det til Kontingentet svarende Antal Mærker findes opklæbte i Bogen, forsynes Revisionen disse med et af Afdelingen selv anskaffet Stempel, der ved Afdelingens Numer eller Navn viser, at Revision har fundet Sted. Bøgerne eller Meddelelse om Restance maa være tilstillet Medlemmerne inden Udgangen af samme Maaned. Afdelingernes Regnskabsbog føres maanedsvis paa samme Maade som hidindtil.

Samtlige Udgifter til Mærker, Medlemsbøger, Kvitteringsbøger etc. afholdes af Hovedkassen.

Systemet træder i Kraft den 1ste Januar 1903.

Dette, der nu er indført i en Masse faglige Organisationer Verden over, har vist sig fortræffeligt og let at kontrollere.

Medlemmerne bedes derfor om at betale dette Aars Kontingent — der opkræves efter det gamle System med Kvitteringer — senest den 15. i hver Maaned, og navnlig om at have eventuelle Restancer berettiget senest den 15. December d. A. for at gøre det muligt for Afdelingsbestyrelserne at tilstille Hovedkassereren Regnskabet over dette Aars Kontingent inden Aarets Slutning, saaledes at vor ærede Hovedkasserer kan fritages for at føre to Arter af Regnskab efter Overgangen til det ny System 1ste Januar 1903.

Esbjerg, den 26. April 1902.

Paa Hovedbestyrelsens Vegne:

Chr. Christensen,
Formand.

Taksigelse.

Da det vil være mig helt umuligt at bringe enhver min personlige Tak for al den Æresbevisning, som blev givet mig paa min 25-aarige Jubilæumsdag, vil jeg her igennem Dansk Lokomotivtidende bringe enhver min hjerteligste Tak for al udvist Opmærksomhed. En særlig Tak til de Mænd, som foranledigede mig vækket paa en saa højtidelig Maade nævnte Dag, og Tak for alle de værdifulde Gaver, som blev givet mig til Minde.

C. Jørgensen,
Lokomotivfører,
Slagelse.

Spørgsmaal og Svar.

Under denne Rubrik kan Medlemmerne indsende saavel tekniske som andre aktuelle Spørgsmaal af Interesse for Lokomotivpersonalet. Spørgsmaalene maa være forsynede med Navn og Adresse til Underretning for Redaktionen.

1. Efter hvilke Regler bliver de af de Rejsende indkomne Gaver til Personalet fordelt.
2. Hvilken Autoritet indenfor Jernbaneetaten er bemyndiget til at fordele samme?
3. Eksisterer der under en saadan Fordeling en Art Klassificering mellem Personalet, saaledes at enkelte af dette (ihvorvel berettiget ifølge udført Arbejde) kunne udelukkes fra Delagtigheden ved Fordelingen af de tilstillede Ducører?

R.

ad 1: Fordelingen af Ducøerne mellem Afdelingerne sker efter Forhandling mellem Afdelingscheferne, og den Maskinafdelingens Personale tilfaldende Part fordeles herfra (ø: Maskinchefens Kontor) til hele det under Afdelingen sorterende Personale, der har forrettet Tjeneste ved det paagældende Tog i Forhold til det Antal Kilometer, hver især har kørt med Toget, og for Tiden tilige efter den Regel, at Lokomotivførere og Værkførere erholder forholdsvis dobbelt saa stor en Part som Fyrbødere, Vognopsynsmænd og Maskinarbejdere.

ad 2: Besvarelsen af dette Punkt findes under ad 1. Dog henledes Opmærksomheden paa Ma. Ordre Nr. 400, i Henhold til hvilken Ducører, der gives til Personalet, skulle afgives til vedkommendes Foresatte, for at de ved Afdelingernes Foranstaltning kunne blive fordelt mellem det Personale, der har forrettet Tjeneste ved det paagældende Tog.

ad 3: I Henhold til Ovenstaaende kan der selvfølgelig ikke være Tale om nogen Udelukkelse fra Delagtighed ved Fordeling af Ducører. Har der alligevel i et bestemt Tilfælde fundet nogen Forbigaaelse Sted, maa dette (som det tidligere har været Tilfældet) bero paa en geografisk Fejltagelse.